

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andrew Marcus Henderson

Strona pozwana: Novo Banco SA

Sentencja

1) Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisom prawa krajowego takim jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi, w wypadku gdy dokument sądowy doręczony pozwanemu mającemu miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego nie został sporządzony w języku zrozumiałym przez pozwanego bądź w wymaganym języku urzędowym państwa członkowskiego, do którego przekazywany jest dokument, bądź – jeśli w tym państwie członkowskim funkcjonuje kilka języków urzędowych – w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych miejsca, w którym ma nastąpić doręczenie, lub do tego dokumentu sądowego nie dołączono tłumaczenia na któryś z powyższych języków, brak standardowego formularza znajdującego się w załączniku II do tego rozporządzenia powoduje bezskuteczność omawianego doręczenia, nawet jeśli ta bezskuteczność musi zostać podniesiona przez owego pozwanego w określonym terminie lub na początku postępowania sądowego i to przed podjęciem jakiegokolwiek obrony co do istoty sporu.

Rozporządzenie to wymaga natomiast, aby taki brak został naprawiony zgodnie z przepisami w nim ustanowionymi poprzez przekazanie zainteresowanemu standardowego formularza znajdującego się w załączniku II do rzeczonego rozporządzenia.

2) Rozporządzenie nr 1393/2007 należy interpretować w taki sposób, że doręczenie drogą pocztową dokumentu wszczynającego postępowanie jest skuteczne, nawet jeśli:

- potwierdzenie odbioru listu poleconego zawierającego dokument doręczany jego adresatowi zostało zastąpione innym dokumentem, pod warunkiem że ten inny dokument zapewnia równoważną gwarancję w zakresie udzielanych informacji i dowodów. Do sądu rozpatrującego sprawę w państwie członkowskim pochodzenia dokumentu należy upewnienie się, że adresat otrzymał dany dokument w takich warunkach, w których jego prawo do obrony zostało poszanowane;
- doręczany dokument nie został przekazany adresatowi osobiście, pod warunkiem że został przekazany osobie dorosłej znajdującej się w pomieszczeniach zamieszkiwanych przez tego adresata, będącej bądź członkiem jego rodziny, bądź pracującą dla niego osobą. W odpowiednim przypadku do rzeczonego adresata należy wykazanie za pomocą wszystkich dowodów dopuszczalnych przed sądem rozpatrującym sprawę w państwie członkowskim pochodzenia dokumentu, że nie mógł faktycznie dowiedzieć się o wszczętym przeciwko niemu postępowaniu sądowym w innym państwie członkowskim, czy też zidentyfikować przedmiotu i podstawy powództwa lub też dysponować wystarczającym czasem do przygotowania swojej obrony.

(¹) Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Rheinland-Pfalz, Mainz – Niemcy) – Alphonse Eschenbrenner/Bundesagentur für Arbeit

(Sprawa C-496/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 — Artykuł 7 — Równe traktowanie — Pracownik przygraniczny podlegający obowiązkowi podatkowemu od dochodu w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Zasiłek upadłościowy wypłacany przez państwo członkowskie miejsca zatrudnienia w wypadku niewypłacalności pracodawcy — Sposoby obliczania zasiłku upadłościowego — Fikcyjne uwzględnienie podatku dochodowego państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia — Zasiłek upadłościowy niższy od wcześniejszego wynagrodzenia netto — Dwustronna umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania)

(2017/C 121/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landessozialgericht Rheinland-Pfalz, Mainz

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alphonse Eschenbrenner

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym kwota zasiłku upadłościowego przyznana przez państwo członkowskie pracownikowi przygranicznemu, który nie podlega podatkowi dochodowemu w tym państwie ani nie podlega opodatkowaniu z tytułu tego zasiłku, była ustalona poprzez potrącenie z wynagrodzenia służącego za podstawę obliczenia omawianego zasiłku podatku dochodowego, obowiązującego w tym państwie, w wyniku czego ten pracownik przygraniczny nie otrzymuje, w przeciwieństwie do osób zamieszkałych i zatrudnionych w tym samym państwie, zasiłku odpowiadającego jego wcześniejszemu wynagrodzeniu netto. Okoliczność, że ten pracownik nie posiada wobec swojego pracodawcy roszczenia odpowiadającego części wcześniejszego wynagrodzenia brutto, jakiej nie pobrał ze względu na to potrącenie, nie ma w tym zakresie znaczenia

⁽¹⁾ Dz.U. C 429 z 21.12.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart – Niemcy) – Centrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV/comtech GmbH

(Sprawa C-568/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 2011/83/UE — Artykuł 21 — Porozumiewanie się z wykorzystaniem telefonu — Wykorzystanie przez przedsiębiorcę linii telefonicznej w celu umożliwienia konsumentom kontaktowania się w sprawie zawartej umowy — Zakaz stosowania taryfy wyższej niż taryfa podstawowa — Pojęcie „taryfy podstawowej”)

(2017/C 121/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Centrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV

Strona pozwana: comtech GmbH

Sentencja

Pojęcie „taryfy podstawowej”, którym posłużono się w art. 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, należy interpretować w ten sposób, że koszt dotyczący zawartej umowy połączenia telefonicznego z eksploatowaną przez przedsiębiorcę linią obsługi serwisowej nie może przekraczać kosztu połączenia ze zwykłą linią geograficzną w sieci stacjonarnej lub w sieci ruchomej. Dopóki warunek ten jest spełniony, dopóty kwestia, czy ów przedsiębiorca czerpie zyski z eksploatacji takiej linii obsługi serwisowej, jest pozbawiona znaczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.